

SOFIERO 2005.

- international hundedebut.

Forspil.

Ikke fordi det har meget med skønhedskonkurrence at gøre – men altså, vi var lige til hyrdehundekursus hos Ditte og Christian ugen før.

De havde skaffet en instruktør, og da vi har hyrdehunde, så skulle det jo prøves – 2 gange en halv dag fordelt på en weekend.

Instruktøren gik stille og roligt frem – hundene var da ikke totalt tændt på, at de nu mødet deres oprindelige bestemmelse i tilværelsen – men de var da absolut ikke afvisende overfor, at man da godt kunne gennem lidt rundt med uldbunkerne.

Det var da sjovt, men det er vist en lidt svær at dyrke hyrdning som sport, hvis man ikke har brug for det i det daglige.

Sofiero.

Men så er der jo skønhedskonkurrencerne, og nu havde vi altså besluttet, at vi skulle have vores internationale debut.

Og det blev Sofiero.

Egentlig havde vi lejet en hytte i Mølle – ca. en halv time væk, men pludselig ringede de fra vandrehjemmet lige ved siden af

Sofiero, at vi godt kunne bo der. Det kostede det hvide ud af øjnene, men det var altså dejlig tæt på.

Så vi flyttede ind – og det var et fint sted.

Vi forberedte os mentalt på næste morgen, hvor vi skulle indskrives, dyrlægecheckes og finde en plads på en udstilling med over 4.000 hunde fordelt på to dage.

Sofiero – den første dag.

Vi stod tidligt op og tog til Sofiero – det var vist godt nok.

Vi skulle have alt – hunde, os selv, udstyr – gennem dyrlægeslusen, så vi var godt stavlet op, da vi stod i køen.

Vi slap gennem kontrollen og fandt ud af hvor vores ring – eller rettere ringe – var, og vi placerede os på et strategisk sted – og hentede resten af udstyret.

Telt og bur op – udstillingsbord – beautyboks – og lidt til os selv, og så begyndte vi at finde ud af sagens gang.

Første bekymring var om vi nu skulle risikere, at Ulla og Maria skulle i ringen på samme tidspunkt – for sheltierne var blevet fordelt på to forskellige ringe. Ulla var tættest på start – så vi samledes lidt bekymrede ved hendes ring, og løb lidt frem og tilbage, for at sikre, at Maria ikke kom for sent.

Ulla skulle først i ringen. – 7 hunde tilmeldt i juniorklasse-tæver.

førsteplacering – rigtig flot – og så med et CK.

Fine vovser. Emma var ikke helt vild med at vise tænder for den nydelige dommer, og hun var lidt fjollet i ringen, men hun fik en selvfølgelig sin førstepræmie, så det var en tur i ringen igen med et rødt bånd. Og så var der bare en

Så var det Maria og Theas tur.
Åben klasse-tæver, 17 hunde tilmeldt.
1. præmie, og 4. placering – flot gået i
det felt.

Så var det Ulla og Emmas tur igen til en
runde i bedst i racen. Der må dommeren
jo have været lidt halvblind, for det blev
ikke Emma.

Men vi var godt tilfredse med vores
internationale debut.

Så skulle Ulla og Emma i ringen igen – sammen med feltet af
sheltier – det var et stort flot felt med fine hunde, incl. Emma,

men her kunne vi ikke være med mere – vi er da ikke enige med dommeren, men bedst i racen blev det altså ikke til.

meget grundig bedømmelse af en udenlandsk dommer.

Maria røg ind som nummer 6 i sin aldersgruppe.

Men nu var udstillingsaktiviteterne så overstået for vores vedkommende – lige bortset fra juniorhandling. Maria stillede op med Thea. Der var en

Hun fik en skriftlig vurdering af hendes handling – det er jo en god idé. Mange rosende ord.

Så kunne vi begynde at slappe lidt af og se på de mange andre hunde, og vi kunne begynde at finde ud af noget med mad, og finde hjem til vandrehjemmet.

Det var jo godt og hyggeligt, og vi havde en fin aften inden vi alle puttede på værelset.

Dag 2 på Sofiero.

Lidt spekulationer over om vi kunne komme ind på vores udstillingsnumre fra dagen før, eller om vi skulle betale, men med et sikkert blik og hund i snor, så slap vi alle ind.

Så var der dømt hundekigning – og så var der lige det med, at der var juniorhandling igen. Maria var tændt på tanken, så vi checkede i sekretariatet om hun måtte tilmelde sig igen – det var der ingen problemer med, så hun fik et nyt nummer.

Mens vi ventede så vi på hunde, alle typer: minihunde med modetøj, bamser, pudler, ulvehunde – alt på fire ben, der kunne henføres til arten Canis.

Der er mange slags – og der er mange slags mennesker i den anden ende af snoren.

Der blev også tid til at kigge lidt på blomsterne i parken. Det er jo et fantastisk flot sted. Butikken var lidt afpillet, men vi var jo også i yderkanten af sæsonen.

Det ville være rart at kigge ind igen en anden gang – måske for at se på blomster i stedet for hunde.

Vi valgte en ring for at prøve at følge hele forløbet – men det var alligevel for forvirrende med alle de forskellige indtryk. Tiden for juniorhandling oprandt – klar til ringen igen. En ny dommer med rundture i store ring, mens Emma måtte se til fra sidelinjen.

Maria klarede sig rigtig godt, og blev belønnet med en flot 4. plads – og, til vores store overraskelse, dermed var hun udtaget til Sydiskanska Kennelklubs Mesterskaber i juniorhandling i

Malmø i november.

Her skal hun så op imod den sydiskanske elite i juniorhandling, rystende med også sjovt.

Vi samlede os om store ring for at se kåringen af de bedste hunde, det var sjovt og spændende, og hyggeligt emd snak med andre hundemennesker og deres dyr.

Vi trak vores afrejsetid lidt – nåede at se BIS – og så var det med at komme af sted mod Ystad i en vis fart.

Ystad nået – båden nået – og så en ordentlig gyngetur. Det gyngede så meget, at selv Emma til sidst stod og skrabede med poten for at få lov til at ligge på skødet – og det fik hun så lov til.

Hjem – slappe af – men det er altså svært.

Fin tur – gode resultater – for alle, og så fik vi vores internationale debut.

Spændende, og lidt anderledes. F.eks. fik Maria fejlpoint i juniorhandling fordi dommeren ikke tog Thea på bordet. Det var en fælde, så Maria skulle selv have bedt hende om at gøre det – pudsigt, men vi lærer af det hele.

Epilog.

Vi kom hjem med præmier og oplevelser, og nogle erfaringer rigere.

Vi blev involveret i et hundeslagsmål på højt niveau, og hvem ved – måske sikrede det os vores næste hund.

Tove har i alt fald besluttet, at den eneste blå tæve i hendes nye kuld skal sendes til Bornholm.

Vi fulgte fødselen pr. e-mail via Lotte. Først en blå han, så en mere og en mere – og så var den der – den blå pige. En fin han – det er Toves, en fin hun – det er vores, og så to klap-hanner.

Det var et flot arrangement vi var til, velorganiseret og i fine omgivelser – næste sverigestur bliver, når Maria skal til mesterskaberne, og så må vi se hvad tiden bringer.

